Laiškas Valerijai Čiurlionytei, [1916-07-26], [iš Petrogrado – į Lipecką].

Va ir kambarį gavau. Koks tai

Va ir kambarį gavau. Koks tai priesenis. Keturios lovos iš viso. Kaimynai kažkokie neįmanomi žmonės. Jokio staliuko neturiu, niekur ką pasidėti. Langas vienas, pro jį matos apačioj Neva, bet stiklas dulkėms taip aprūkęs, kad ir saulėtą dieną sutema atrodo.

Dabar aš esu sode. Sodas mažiukas, pilnas kareivių, širdingųjų seserų ir šunų. Visi knibžda, stumdosi. Reginys gana invairus.

Knygų jokių neturiu — tyčia nepaėmiau. Norėjau pažiūrėti, kaip žmogus jaučiasi, kai absoliutiškai jokio darbo neturi ir absoliutiškai nėr kur dėties. Kol kas dar taip sau, toliau turbūt indomu bus.

Daktaras šiandie nežiūrės dar, bet rytoj — tai[…]

Dabar truputį galva skauda. Mat esu be pietų, o čia valgyt neduoda (šiandie). Vakare žada dar duoti arbatos be cukraus ir pusę bulkelės, duonos ar bulkos. Bet tai turbūt neblogai — daugiau šansų „išgyt“… Guldys 9 valandoj, ką aš savo gyvenime niekuomet nedariau, o kels — nežinau kada… Turbūt prisieis naktims nemiegot… Indomu turbūt pagyvent ir tokiuo pakarto bieso gyvenimu… Tik nusimint aš nemanau. Juokas. Viską turiu pergalėt ir galas. Tik bijau, kad tu, Sesutėle, nenusimintum. Būk gerutė, Sesule, neliūdėk. Ir jei aš jusiu, kad tu neliūdi — ir man bus kur kas lengviau.

Daugel tau saulės ir lengvumos! Kaip negerai, kad tu taip toli — kol aš būsiu lingonbuty, laiškas turbūt neateis… Bet tu man rašyk. Brolis [1] gal man atneš. Sudieu, Sesule.

Bučiuoju tave, jauną ir saulėtą.

Tavasai Bolyt[is]

KOMENTARAI

[1] Adolfas Sruoga (1887–1941), BS brolis, tuo metu Peterburgo miesto telefonų stoties Peterburgo telefonų tinklo inžinierius.